

Két fekete gyöngyszem

Jónás Judit műsora Josephine Bakerről

Arra vágyik, amire Josephine

Harmadszor adja elő Jónás Judit az érdi művelődési központban új kamarastűjét, Gyere, Josephine címmel. Josephine Bakert, a harmincas évek ünnepeit fekete énekesnőjét idézi a szöveg, a dalok és a bűvölet, amivel egy ritka tehetség ejt rabul bennünket.

Közös a kávészín bőr, a művészsors és a magány is közös – és közös a szenvedély, mellyel megidézett és megidézhető egyaránt lobog. *Jónás Judit* mint Josephine Baker. Hogy lehetnének méltók ehhez a szenvedélyhez, hogyan viszonyozhatnánk végtelen odaadását – és miképpen elégíthetnénk meg ezt a ritka éhségét a szeretetnek? Talán úgy, hogy felénk nyújtott kezét tévován megszorítjuk? Vagy félénken a szemébe mosolygunk, amikor ő játszin csavarint egyet az orrunkon? Netán esetlenkedünk a kedvéért néhány kört, ha táncra kér bennünket a színpadon? Nem. Mert hiába teszszük meg mindezt, Jónás Judit továbbán, nevetve aratja le az apró birtokbavételek örömét, és csak dalolja, dalolja tovább a magányát és a szenvedélyét.

Mit akar hát? Azt, amit Josephine?

Hogy lázától mi is lázba jöjünk, hogy a szívünket a torkunkban érezzük, hogy rádöbbenjünk: a szenvedély, mely fűti őt, ott parázslék bennünk is? Igen, ezt akarja Jónás Judit – és sikerül neki. Pedig az egész téma milyen távoli. A harmincas évek világa, fény és mulatók, elegáns úri közönség – az egész társaság a padlón hever, ahogy a fekete énekesnőt figyeli. Apró termete hajlékony, mint a párdúcé, fiúsrá vágott hajával az egyiptomi fáraókra emlékeztet.

Ösztönlény volt, nárcisztikus magamutogató – regélte róla az egykorú sajtó –, aki hiányos öltözékével újra meg újra botrányt keltett a színpadon. Mert tüntetett vele, hogy feketének született: be akarta bizonyítani, hogy a fekete bőr is szép; s aki fekete, azt ugyanúgy lehet szeretni, mint azt, aki fehér. Arról dalolt, hogy az élet a maga sokszínűségében gyönyörű, és hogy nem szégyen furcsának lenni. Josephine szeretett, és azt akarta, hogy viszontszeressék. Egy színes személység portréját rajzolja meg Jónás Judit ezen az estén; ő is arra vágyik, amire Josephine. Jogos a kérés.

Rados Virág